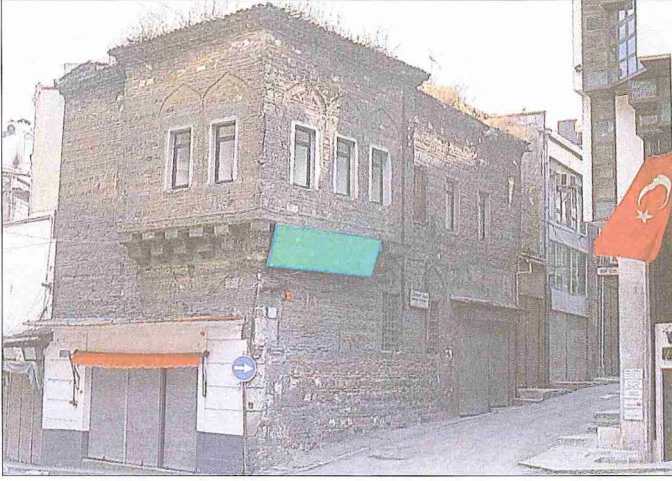

Aşir Efendi
Kütüphanesi -
Bahçekapı /
İstanbul

zel mimarili okuma odası ile dikkati çeker. Bu çıkmanın Eminönü tarafındaki küçük bir penceresinin yerleştirilmesinde gösterilen yapı ustalığı gerçekten zarif bir buluştur. Dış cepheleri taş ve tuğla şeritleri halinde yapılmış olan bu binanın yanındaki han ile birlikte iyi bir rolövesi yoktur. Sadece kütüphanenin planı yayımlanmıştır. Bir merdivenle çıkılan L biçimindeki bir koridorun kısa kolu sonunda kitap deposu ve bu koridorun yanında iki küçük mekânı vardır. Koridorun uzun kolu yanında bulunan okuma salonunun ana mekânına, iki sütunla ayrılmış üç bölümlü bir giriş holünden geçilerek ulaşılır. Âşir Efendi Kütüphanesi'nde küçük ve büyük dört mekân ayrıntılı tonozlarla örtülüdür. İki sütunla okuma salonundan ayrılan giriş kısmının üç bölümünden ortadaki kubbeli, yandakiler çapraz tonozlarla örtülmüştür. Ana koridorun sonundaki küçük hücre ise herhalde helâ olmalıdır. Altındaki kumaş mağazasının deposu olarak kullanılan okuma odasının tavan tonozunda üstleri badana ile kapatılmış olarak çiçekli kalem işi nakışlar 1960 yılında görülebiliyordu.

Kütüphanenin taşınma sırasında Âşir Efendi ile evlât ve ahfadının mezarları da buradan alınarak Molla Gürânî hazîresine götürülmüş ve boşaltılan kütüphane binası dükkân olarak kiraya verilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Behçet Ünsal, "Türk-Vakfı, İstanbul Kütüphanelerinin Mimârî Yöntemi", VD, XVIII (1984), s. 101 (planı var); S. N. Bayraktar, "Âşirefendi Kütüphanesi", İst.A, II, 1154-1155.

SEMÂVİ EYİCE

AŞİRAN

(bk. HÜSEYİNİ - AŞİRAN).

AŞİRET

(الاشيرة)

Göçebe topluluklara verilen genel ad.

Aşiret Arapça bir kelime olup "kabile" karşılığı kullanıldığı gibi kabilenin altında daha küçük bir topluluğu da ifade etmektedir. Türkçe'de ise yaygın olarak göçebe unsurlar için kullanılmış, özellikle Osmanlılar döneminde boyun altında, cemaatin üstünde bir topluluğa ad olmuştur. Osmanlı kanunnâme ve belgelerinde genel olarak "konar göçer" veya "yörük" olarak kaydedilen teşekküller, yukarıdan aşağıya bir sıraya göre, boy (kabile, tâife), aşiret, cemaat, oymak, mahalle, oba (aile) şeklinde bölümlere ayrılmıştır. Araplar'daki kabile teşkilâtında ise birkaç aşiretten bir fasîle, fasîlelerden fahz, fahzlardan batn, batnlardan imâre, imârelerin birleşmesinden de kabile meydana gelmekteydi. Boyun idarî işlerinin boy beyi (Arap kabilelerinde şeyh) tarafından yürütülmesine karşılık aşiretlerde bu görev mîr-aşiretlerce (aşiret beyi veya kethüdâ) yerine getirilirdi. Bazı durumlarda boy beyinin yetkisi dahilinde olan aşiret beyinin tesbiti genellikle irsî bir hüviyet göstermektedir.

Göçebe hayatının bir gereği olarak daha çok hayvancılıkla uğraşan aşiretler, bu bakımdan yerleşik ahaliyle iktisadî bakımdan bir bütünlük teşkil etmişlerdir. Yaylak ve kışlakları arasındaki hareketleri, biraz da hayvanlarına otlak bulma düşüncesinden doğmuştur. Bununla beraber göçebe hayatlarının, merkezî otoritenin zayıflamasıyla başı boş telakki edilebilecek bir tarza dönüştüğü ve bunun onların te'dib ve iskânları için bir sebep teşkil ettiği görülmektedir. Aşiret-

lerin kontrol altında tutulmaları ihtiyacı, devletçe eski aşiret düzenlerinin bozulması olarak kethüdâlıklar şeklinde teşkilâtlandırılmalarına ve ancak belli güzergâhlar içinde hareketlerine izin verilmesine yol açmıştır (ayrıca bk. KONAR GÖÇER).

BİBLİYOGRAFYA :

Cengiz Orhonlu, *Osmanlı İmparatorluğunda Aşiretlerin İskânı*, İstanbul 1963, s. 13-14; Yusuf Halaçoğlu, *XVIII. Yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu'nda İskân Siyaseti ve Aşiretlerin Yerleştirilmesi*, Ankara 1988, s. 16-25; F. Sümer, "XVI. Asırda Anadolu, Suriye ve Irak'da Yaşayan Türk Aşiretlerine Umumî Bir Bakış", *İFM*, XI (1952), s. 511; Mükrimin Halil Yınanç, "Aşiret", *İA*, I, 709-710; J. Lecerf, "Ashîra", *EI²* (İng.), I, 700; J. Chelod, "Kabîla", *EI²* (İng.), IV, 334-335.

YUSUF HALAÇOĞLU

AŞİRET MEKTEB-i HÜMÂYUNU

Osmanlı Devleti'nde aşiretlere mensup çocukların eğitimi için II. Abdülhamid tarafından 1892'de İstanbul'da kurulmuş olan mektep.

Aşiret Mektebi, Maarif Nezâreti'ne bağlı halka açık bir eğitim kurumu olmayıp önceleri imparatorluk dahilindeki Arap aşiretlerine mensup çocukların, daha sonra da diğer aşiretlerin çocuklarının kabul edilmeye başlandığı saraya bağlı özel bir eğitim müessesesi idi. Bu mektebin kuruluş gayesi, Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde bulunan Arap ve diğer aşiret reislerinin çocuklarını İstanbul'da sarayın nezâreti ve himayesi altında bulunan bir okulda toplayarak onlara Türkçe öğretmek, eğitim ve öğretimlerini sağlamak, aynı zamanda hilâfete, saltanata, Devlet-i Aliyye'ye ve Bâbü'lî'ye sadakatlerini arttırmak, bölgelerine döndüklerinde devlet için faydalı hizmetlerde bulunmalarını sağlamaktı.

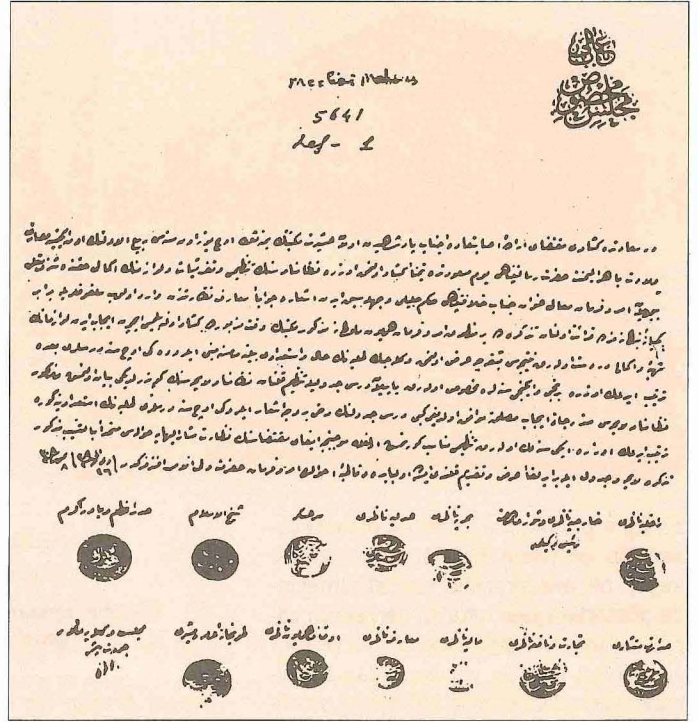
Aşiret Mekteb-i Hümâyunu'nun kuruluşu birkaç sebebe dayanır. XIX. yüzyıldan itibaren Avrupa devletlerinin, Osmanlı Devleti'ni parçalama faaliyetleri çerçevesinde, Balkanlar'daki gayri müslimlerden sonra Türk olmayan müslüman unsurları da tahrik ederek devletten koparmak ve bunlar üzerinde siyasî ve iktisadî hâkimiyet kurmak istedikleri görülmektedir. Özellikle Araplar üzerinde yoğunlaştırılan bu faaliyetlere karşı II. Abdülhamid, aşiret yapısının hâkim olduğu bölgelerde aşiret reisleriyle saray arasında kuvvetli ve müşahhas bir bağ kurma ihtiyacını hissetmiştir. Böyle bir bağın ise Aşiret Mekteb-i Hümâyunu-

nu vasıtasıyla kurulabileceği, ayrıca mektepte okuyacak çocukların Türkçe öğrenerek Osmanlı kültürüyle daha yakından temasa geçecekleri ve kendilerinde Osmanlılık, Osmanlı birliği şuurunun gelişeceği düşünülmüştür.

Mektebin kuruluşunun diğer bir sebebi de dinîdir. 1878 Berlin Antlaşması ile hristiyan unsurların büyük kısmının devletten ayrılması, müslüman tebaayı çoğunluk durumuna geçirmiştir. Bunun üzerine II. Abdülhamid içte ve dışta İslâmî bir siyaset takip etmenin fazla bir mahzuru kalmadığını görerek artık halife veya hilâfet makamı etrafında İslâm birliğini kurmak istemişti. Böylece hem iç dayanışmanın hem de Avrupa'ya karşı İslâmîlik şuurunun teşekkülü temin edilmiş olacaktı. Ayrıca bu mektepte okuyacak müslüman aşiret reislerinin çocukları İstanbul'a, halifeye, hilâfet makamına ve Türkler'e ısındırılmış olacak, dolayısıyla Avrupalılar'ın Araplar arasında yapmış oldukları milliyetçilik propagandasının tesiri azaltılacaktı.

Diğer bir sebep ise idarîdir. Kuruluş ve gelişme devirlerinin aksine, XVIII ve XIX. yüzyıllarda merkezî idareden kopmuş ve devlet kontrolünden uzaklaşmış aşiretlerin tekrar kontrol altına alınarak merkezî idarenin yeniden kurulması hedef tutulmuştur. İşte Aşiret Mektebi bu arzunun gerçekleşmesi için en iyi bir vasıta olacak, bu mektepte okuyup mezun olacak çocuklar aşiretlerine döndüklerinde ve ileride aşiret reisi olduklarında aşiretlerinin İstanbul'a sadakatini temin edeceklerdi. İşte bütün bu sebeplerden dolayı Aşiret Mektebi'nin açılması kararlaştırılmış ve Yıldız Sarayı'ndan çıkan 5 Temmuz 1892 tarihli bir yazıyla mektebin kurulması için Maarîf Nezâreti'ne, okuyacak çocukların gönderilmesi için de vilâyetlere emir ve-

İstanbul'da
açılması
kararlaştırılan
Aşiret
Mektebi
hakkında
Bâbîâlî
Meclis-i
Mahsûs
mazbatası
(BA, İrâde-
Meclis-i
Mahsûs,
nr. 5641, ek-1)

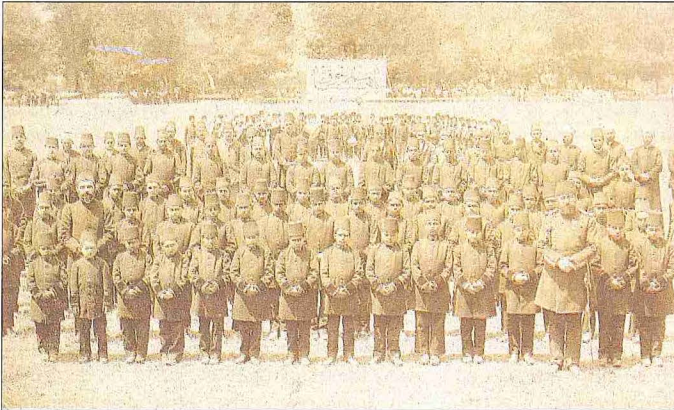

rilmiştir (BA, İrâde-Dâhiliye, nr. 101021). Mesele ayrıca Meclis-i Vükelâ'da da görüşülerek 20 Temmuz 1892 tarihli bir mazbata ile mektebin nizamnâmesi ve programı tesbit edilmiştir (BA, İrâde-Meclis-i Mahsûs, nr. 5641). Sadrazam Cevad Paşa'nın durumu padişaha arz etmesi üzerine II. Abdülhamid, Esmâ Sultan'ın oturduğu Kabataş'taki sarayı Aşiret Mekteb-i Hümayunu'na tahsis etmiştir.

Aşiret Mektebi 4 Ekim 1892'de eğitim ve öğretime açılmıştır. Mektebe Halep, Suriye, Bağdat, Basra, Musul, Diyarbakir, Trablusgarp vilâyetleriyle Bingazi, Kudüs ve Zor sancaklarından dörder; Yemen ve Hicaz vilâyetlerinden beşer olmak üzere toplam elli öğrenci kabul edilmiştir. Aşiret Mektebi'nin her yıl öğrenci alınarak kapasitesi artırılmış ve

iki yıllık programı daha sonra beş yıla çıkarılmıştır. Ders programında Kur'an, ilmiyah, lugat, hesap, imlâ, hat, ulûm-ı dîniyye, İslâm tarihi gibi dersler olmakla beraber Türkçe, Osmanlı coğrafyası ve tarihi eğitimine geniş yer verilmiştir. Programda zamanla değişiklikler yapılarak Fransızca, usûl-i defter, hendese gibi yeni dersler de eklenmiştir. Bu programıyla Aşiret Mektebi'nin ibtidâiye ve rüşdiye mektepleri seviyesinde olduğu söylenebilir. Ancak bunlardan farkı, bir askerî mektep olmamakla birlikte askerî tâlim derslerinin de bulunmasıdır.

Başlangıçta sadece Arap aşiret reislerinin çocuklarının tahsili için açılması düşünülen Aşiret Mektebi'ne daha sonraki yıllarda Doğu Anadolu ve Arnavutluk bölgelerindeki aşiretlerden de öğrenci kabul edilmiştir. Özellikle Doğu Anadolu aşiretlerinden Hamidiye süvari alayları teşkil edilmeye başlanınca Cıbranlı, Zilan, Celâlî, Şemskî gibi aşiretler kendi çocuklarının da Aşiret Mektebi'ne alınması için müracaatta bulunmuşlardır. Arnavut aşiretleri de aynı şekilde istekte bulununca Arap aşiret çocuklarının dışında da öğrenci kabulü yoluna gidilmiş, böylece Aşiret Mektebi bütün aşiretlere hitap eder duruma getirilmiştir. Bu mektepten mezun olan bazı çocukların Harbiye ve Mülkiye mekteplerine gönderildiği de bilinmektedir (bk. SF, s. 244).

XX. yüzyıl
başında
Aşiret
Mekteb-i
Hümayunu
öğrencileri
(İÜ Ktp.,
Album,
nr. 90.835)

Yatılı ve ücretsiz olan Aşiret Mektebi, öğrencilerin verilen yemekleri beğenmeyerek mektep idaresine karşı isyan etmeleri üzerine Şubat 1907 tarihinde kapatılmıştır. Kapatılmasının gerçek sebebi ise şüphesiz mektebin o günkü siyasi fikir akımlarının tesir sahası içine girmesi ve beklenen gayeye hizmet edemez hale gelmesidir.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, İrade-Dâhiliye, nr. 101021; BA, İrade-Meclis-i Mahsûs, nr. 5641; Mahmud Cevad, *Maârif-i Umûmiyye Nezâreti Tarihçe-i Teşkilât ve İcrâatı*, İstanbul 1338, s. 338; Osman Nuri Ergin, *Türkiye Maarif Tarihi*, İstanbul 1941, III, 975; Bayram Kodaman, *Sultan II. Abdülhamid'in Doğu Anadolu Politikası*, İstanbul 1983, s. 97-119; SF, nr. 380 (23 Haziran 1898), s. 244.

BAYRAM KODAMAN

ÂŞİYAN

(آشیان)

II. Meşrutiyet'ten sonra yayımlanan ilmi, edebî ve ahlâkî muhtevalı haftalık dergi.

28 Ağustos 1324-26 Şubat 1324 (10 Eylül 1908-11 Mart 1909) tarihleri arasında 26 sayı çıkmıştır. Kurucusu İbnü's-Sırrî Mustafa Nâmik, mesul müdürü İbnü's-Sırrî Ahmet Cevdet'tir. II. Meşrutiyet'in ilânından sonraki hürriyet havası içinde yayın hayatına giren kısa ömürlü birçok dergiden farklı olarak burada şiir, hikâye, piyes ve musâhabe gibi edebî türlerde çeşitli yazılara ve tiyatro tenkitleriyle kitap tahlillerine büyük ölçüde yer verilmiştir. Ayrıca Fransızca'dan çevrilen bir kısım makalelerin yanı sıra İslâm felsefesi ile ilgili bazı incelemeler ve sosyal muhtevalı çeşitli yazılar da yayımlanmıştır. Ahmed Şuayb'in Ernest Re-

nan'ın hayatına dair bir makalesi (nr. 2, 4 Eylül 1324, s. 43-58) ile İbn Hâzım Ferid'in İmam Gazzâlî ile ilgili bir yazısı (nr. 19, 8 Kânunusâni 1324, s. 168-174) bunlar arasındadır.

Derginin devri içinde asıl önemi, büyük bir kısmını daha önce dağılan Servet-i Fünûn edebî topluluğuna mensup şair ve yazarların eserlerine geniş ölçüde yer vermesinden, yani bir nevi *Servet-i Fünûn*'un devamı gibi görünmesinden ileri gelmektedir. 10. sayıdan itibaren Cenab Şahabeddin'in başyazar olduğu dergide Said Hikmet'in *Mâzî ve Âtî* adlı dört perdelik piyesi ilâve olarak verilmiştir. Başlangıçtaki edebî ağırlığını sonuna kadar devam ettiren dergiye asıl hüviyetini kazandıran devrin tanınmış şair ve yazarları arasında şu isimler bulunur: Abdülhak Hâmid, Teflik Fikret, Cenab Şahabeddin, Hüseyin Câhid, Ahmed Hâşim, İsmail Safâ, Fâik Âli, Tahsin Nâhid, Ruhsan Nevvâre, Ahmed Şuayb, Ali Cânib, Ömer Seyfeddin, Hüseyin Sîret, Hüseyin Suad, Raif Necdet, Celâl Sâhir, Halide Sâlih (Edip), Satı (Bey), Emin Bülen, Kilisli Rifat, Müfit Râtip. Bunlardan başka bazı sayılarda şu isimlere de rastlanır: Mustafa Nâmik, Ali Suad, Süleyman Fehmi, Safveti Ziyâ, Süleyman Nesib, İsmail Müştak, Ferid Vecdî, İsak Ferera, Cemil Süleyman, Ali Kâmi, Server Cemal, İbrahim Âlâeddin, Enis Avni, Hakkı Tarık, Âkil Koyuncu, Mehmed Âsım ve Halil Nihad.

BİBLİYOGRAFYA :

M. İzzet Henden, 1908'de Çıkan *Âşiyân*, *Bahçe, Kadın, Ceride, Misbah Dergileri Üzerine Bir Araştırma* (mezuniyet tezi, 1966), İÜ Ktp., nr. 4191; Hasan Duman, *Katalog*, s. 30; Nejat Sefercioğlu, "Âşiyân", *TDEA*, I, 200.

ABDULLAH UÇMAN

AŞK

(العشق)

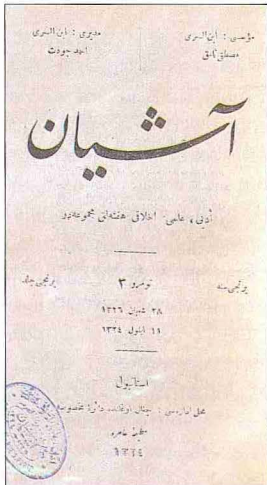
Tasavvuf, İslâm felsefesi ve edebiyatta kullanılan geniş anlamlı bir terim.

Arapça aslı ışk olup sözlükte "şiddetli ve aşırı sevgi; bir kimsenin kendisini tamamen sevdiğine vermesi, sevgilisinden başka güzel görmeyecek kadar ona düşkün olması" anlamına gelir. Lugat kitaplarında aşk kelimesinin sözlük anlamının, aynı kökten olup "sarmaşık" anlamına gelen aşeka ile yakından ilgili olduğu belirtilir. Buna göre sarmaşığın

kuşattığı ağacın suyunu emmesi, onu soldurup zayıflatması ve bazan kurutması gibi aşırı sevgi de sevenin sevdiğinden başkısıyla ilgisini kestiği, onu sarartıp soldurduğu için bu duyguya aşk denilmiştir. Ayrıca hem tatlı hem ekşi olan bir çeşit meyveye de *uşuk* denilir (bk. *Lisân'ul-‘Arab*, "aşk" md.; *Tâc'ul-‘arûs*, "aşk" md.; *Kâmus Tercümesi*, "aşk" md.).

İslâmî literatürde aşk ilâhî ve beşerî olmak üzere başlıca iki anlamda kullanılmış, ilâhî aşka genellikle "hakiki aşk", beşerî aşka da "mecazî" veya "uzrî aşk" denilmiştir. İlâhî aşk geniş ölçüde tasavvufî, kısmen de İslâm felsefesinde işlenmiş; İslâm felsefesinde ayrıca kozmik varlıklar hiyerarşisinde alttaki bir varlığın üstteki varlık veya varlıklara duyduğu arzu (şevk) ve sevgi de çoğu zaman aşk terimiyle ifade edilmiştir. Kelâma dair bazı kaynaklarda ise tasavvufî aşk anlayışı tenkit edilmiştir. Hem ilâhî hem de mecazî anlamda aşk edebiyatın ana temalarından birini oluşturmuş, bu kavram etrafında geniş bir aşk edebiyatı meydana gelmiştir. Ayrıca daha çok felsefî mahiyetteki bazı ahlâk kitaplarında mecazî aşkın kötülüğü ve zararları üzerinde durulmuştur.

□ TASAVVUF. Kur'an ve sahih hadislerde aşk kelimesi geçmez; "sevgi" çoğunlukla *hub* ve *muhabbet*, bazan da *meveddet* kelimeleri ve bunların müşaklalarıyla ifade edilir. Allah sevgisinden çok Allah korkusuna ağırlık veren ilk zâhidler de aşktan söz etmemişlerdir. İlk defa II. (VIII.) yüzyılda Allah ile kul arasındaki sevgiyi anlatmak üzere nâdiren de olsa aşk kelimesinin kullanılmaya başlandığını gösteren rivayetler vardır. Nitekim söylendiğine göre Hasan-ı Basrî (ö. 110/728) Allah'ın, "Kulum bana, ben de ona âşık olurum" buyurduğunu belirtmiştir. Abdülvâhid b. Zeyd ise (ö. 177/793) peygamberlerden birinin, "Allah bana, ben de O'na âşık oldum" dediğini söyler. Başka bir rivayette buna benzer bir söz Ebû'l-Hüseyin en-Nûrî'ye (ö. 295/908) isnat edilmiştir. Baklî'nin naklettiğine göre (*Şerh-i Şaḫiyyât*, s. 165) Ebû'l-Hüseyin en-Nûrî, "Ben Allah'a âşıkım, O da bana âşıktır" dediği için kâfir olduğuna hükmedilerek memleketinden kovulmuş, daha sonra idam edilmek üzere cellâdın önüne çıkarılmış ve son anda asılmaktan kurtulabilmiştir. Bu rivayetten de anlaşılacağı üzere âlimler, hatta ilk dönemlerde mutasavvıfların

Âşiyân'ın
1. sayısının
kapağı